

Sygn. akt VIII U 1679/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekr. sąd Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2016 roku w Lublinie

sprawy F. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania F. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 8 stycznia 2015 roku, znak:(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 1679/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 stycznia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił F. K. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł F. K. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w okresach od dnia 9 września 1971 roku do dnia 8 września 1975 roku w Zakładzie Budowlano- (...) w R. oraz od dnia 16 czerwca 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku w (...) Usługowej Spółdzielni (...) w S..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

F. K. urodzony (...) w dniu 30 grudnia 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 2 miesiące i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowym (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od dnia 9 września 1971 roku do dnia 8 września 1975 roku był zatrudniony w Zakładzie Budowlano- (...) w R. jako monter urządzeń instalacji ogrzewczej. Zajmował się wykonywaniem instalacji sanitarnych, prac ziemnych, przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych w wykopach głębokich. Zimą wykonywał roboty kanalizacyjne i wodociągowe wewnątrz. Przedsiębiorstwo zajmowało się wykonywaniem instalacji sanitarnych w nowych i remontowanych obiektach i te czynności wnioskodawca wykonywał. Pracował w związku z tym w głębokich

wykopach, gdy była konieczność doprowadzenia instalacji wodociągowych na zewnątrz. Pracował również wewnątrz obiektów (zeznania wnioskodawcy – k. 41v, 70v-71, zeznania Z. K. – k. 52v-53, zeznania R. O. – k. 53).

Wnioskodawca w okresie od dnia 16 czerwca 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Usługowej Spółdzielni (...) w S. na stanowisku monter instalacji rurowodociągowych (świadectwo pracy – k. 3c akt osobowych – k. 27). W dniu 16 czerwca 1977 roku został zatrudniony na stanowisko hydraulika (k. 1b ao). Od dnia 11 lipca 1979 roku otrzymał dodatek w wysokości 10% za wykonywanie dodatkowych czynności administracyjnych (k. 3b ao). Od dnia 1 lutego 1980 roku został przeniesiony na stanowisko monter aparatów i urządzeń hydraulicznych (k. 4b ao). Od dnia 17 kwietnia 1989 roku wynagrodzenie zmieniono z systemu prowizyjnego na ryczałtowy (k. 25-26 b ao). Do końca okresu zatrudnienia jego stanowisko pracy nie uległo zmianie (angaże – ao).

Spółdzielnia zajmowała się świadczeniem usług dla ludności polegających na doprowadzeniu urządzeń wodno-kanalizacyjnych do domów i obiektów przemysłowych. Wnioskodawca pracował tam jako monter i dodatkowo jako brygadzysta odpowiedzialny za pracę wykonywaną przez podległą mu brygadę. Zajmował się instalacją urządzeń wodno-kanalizacyjnych, kopaniem szamb. Od 1989 roku pracę wykonywał w ramach ryczałtu z jeszcze jednym pracownikiem S. S.. Otrzymywał zamówienia od ludności i je wykonywał rozliczając się następnie ze spółdzielnią poprzez wpłacenie umówionego ryczałtu. Kwota przewyższająca umówiony ryczałt stanowiła dodatkowe wynagrodzenie wnioskodawcy. (zeznania wnioskodawcy – k. 41v-42, 70v-71, zeznania S. S. – k. 53-53v,).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z (...) Usługowej Spółdzielni (...) w S. zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy.

Z. K. pracował w Zakładzie Budowlano- (...) w R. od 1969 roku do dnia 1976 roku jako monter instalacji sanitarnych, R. O. był tam również monterem od 1970 do 1984 roku. S. S. natomiast pracował razem z wnioskodawcą w (...) Usługowej Spółdzielni (...) w Ł. od 1980 do 1992 roku jako hydraulik. Świadczenie pracowali wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią jego akt osobowych pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczenie jednoznacznie wskazali na rodzaj wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w obydwu zakładach pracy. Podnieśli, że zakłady te zajmowały się wykonywaniem m.in. instalacji sanitarnych, w których to czynnościach wnioskodawca uczestniczył. Wykonywane były remonty i budowa nowych obiektów a wnioskodawca zajmował się wtedy wykonywaniem przyłączy i kanalizacji wewnątrz i na zewnątrz obiektów, przy czym w zimie pracowano tylko wewnątrz. Ponadto zajmował się wykonywaniem drobnych hydraulicznych usług dla ludności. Zeznania wnioskodawcy w pełni potwierdziły okoliczności podniesione przez świadków. Były spójne, logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca nie wykonywał prac w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Co prawda praca polegająca na budowie rurowodociągów w głębokich wykopach została wskazana w wykazie A, dziale V poz. 1 Roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurowodociągów w głębokich wykopach, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Jednakże wnioskodawca tego rodzaju pracy nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a ten warunek jest niezbędny do uznania danego rodzaju pracy za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych podlegającą zaliczeniu do uprawnień emerytalnych. F. K. tego rodzaju czynności wykonywał bowiem jedynie w niewielkim wymiarze, biorąc pod uwagę szerokie spektrum usług, które świadczył. Z tego względu zatrudnienie w obydwu powyższych zakładach pracy nie mogło zostać uznane za pracę w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego F. K. nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Nie spełnia zatem wszystkich z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Odwołanie należało zatem oddalić.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.